

►► Simon Rattle, dirigint la Filharmònica de Berlín.

Apoteosi amb Rattle

CRÒNICA La Filharmònica de Berlín va tancar la temporada de BCN Clàssics al Palau

|| CÈSAR LÓPEZ ROSELL
 BARCELONA

Aquí ho deixo, sembla dir sir Simon Rattle (Liverpool, 1955) a la seva gira de comiat de la Filharmònica de Berlín. En l'apoteòsic concert de tancament de la temporada de BCN Clàssics de divendres al Palau, no va fer res més que mostrar la vigència del seu llegat com a titular durant 16 anys d'aquesta formació. La continuïtat de la tradició continua vigent. Però el camí emprat per Rattle, sense renunciar a mantenir aquest llegat sonor, ha potenciat la interpretació de les músiques del segle XX i les més contemporànies amb resultats espectaculars, que esperem que es mantinguin amb el seu successor, Kirill Petrenko.

Amb 63 anys, el mestre manté un apassionament admirable que connecta de manera màgica amb els seus extraordinaris instrumentistes. Aquesta orquestra no és només una maquinària ben greixada, sinó un remolí d'idees que sorgeix com a resultat de la feina compartida entre músics i director. Cada un té l'oportunitat d'expressar la seva pròpia veu, però sempre des de la integració en el conjunt. En aquest *tour* europeu, la formació viatja amb els seus solistes més destacats, entre ells els espanyols Luis Esnaola (violí) i Joaquín Riquelme (viola). Aquest fet els permet assolir una dimensió infinita de la seva contrastada sonoritat.

TÈCNICA ALEATÒRIA CONTROLADA // No és casual que la primera obra fos de Jörg Widmann (Munic, 1973), una de les figures alemanyes més representatives de la música del segle XXI, amb nombroses peces, entre les quals, la reeixida òpera *Babylon* que va estrenar a Munic amb direcció es-

cènica de Carls Padriša. El compositor va rebre l'encàrrec d'una peça curta de comiat del director, *Dansa sobre el volcà*, que s'inicia i s'acaba a ritme de jazz, amb Rattle entrant en escena quan els músics han interpretat els primers compassos i acomiadant-se abans d'acabar. Al mig hi ha una explosió amb timbres sonors que afluïdeixen als rius de lava que baixen des del cràter.

La recreació de la *Simfonia número 3* de Witold Lutoslawski va ser pròpia d'extraterrestres. Aquesta aventura, basada en l'anomenada tècnica aleatòria controlada, segons la qual els instrumentistes tenen molta llibertat d'execució abans de la confluència amb els moments d'unió, va

La mítica formació va entusiasmar amb un programa clàssic i contemporani

entusiasmar la sala. El joc sincronia-asincronia de la partitura va trobar en els filharmònics el diàleg fins a arribar al màxim de l'expressió tímbrica.

El tancament amb la *Simfonia número 1* de Johannes Brahms, exposada amb un equilibri i uns colors aclaparadors, no va fer sinó confirmar la categoria d'aquesta formació. Un concert memorable, que va acabar amb el públic dret per aclamar la descomunal exhibició. Abans, el mestre havia dirigit al Petit Palau les corals de l'Orfeó Català, amb un programa de motets de Pau Casals i altres peces, amb la col·laboració d'un grup instrumental encapçalat per l'organista Juan de la Rubia. Una meravellosa experiència per completar el dia Rattle. ≡